

Adam Horovitz

Адам Хоровиц

Publisher: Издавач:
Struga Poetry Evenings **Струшки вечери на поезијата**

For the Publisher: За издавачот:
Todorche Tasevski, director **Тодорче Тасевски, директор**

Editor – in – Chief: Главен и одговорен уредник:
Todorche Tasevski **Тодорче Тасевски**

Editor: Уредник:
Dragana Evtimova **Драгана Евтимова**

Proofreader: Лектура:
Klimentina Kec **Климентина Кеџ**

Computer Layout: Компјутерска подготовка:
Martin Georgievski **Мартин Георгиевски**

Print: Печати:
Print house Branko Gapo – Skopje **Печатница Бранко Гапо - Скопје**

Print Run: Тираж:
1000 **1000**

© Adam Horovitz

© for the Macedonian translation by Milan Damjanovski

© Struga Poetry Evenings, 2023

Изданието е финансиски поддржано од
Министерството за култура на
Република Северна Македонија

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission.
This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Овој проект е финансиран од Европската комисија. Ова издание ги одразува само
погледите на авторот, и Комисијата не презема одговорност за ниту една примена
која би произлегла од информациите во него.

VERSOPOLIS

Adam Horovitz

Адам Хоровиц

Translation from English into Macedonian
Milan Damjanovski

Препев од англиски на македонски јазик
Милан Дамјановски

A House Built From Cloth

I grew up in a house built from cloth
played in the ruins of cottage industry
old stones like teazle teeth
chewing at my feet

fragments of industry
their lime-wash white
faded to a smoker's gold.

I grew up in a valley
stretched over stone like cloth
rolled footballs and roller-skates
over sheep-felted grass

built locks
in the stream
under the old trade road.

I grew up in a landscape
where hedges and dry stone walls
ran through the fields like seams
where the past

was a runic language
stitched, dyed and woven
into oracular hills.

Time settles like ordered cloth
in these valleys
catches itself red handed
as it is folded back.

I grew up watching the past
pulling the weight of the future
along the canal's linear thread.

Куќа изградена од платно

Пораснав во куќа изградена од платно
си играл во урнатините на мануфактурата
стари камења како заби од чешлуга
ми ги гризеа стапалата

фрагменти од индустријата
нивното вар сјајно белило
избледено до пушачко жолтило.

Пораснав во долина
оптегната над каменот како платно
тркалав фудбали и ролшуи
врз овчјо-филцаната трева

градев преводници
во потокот
под стариот трговски пат.

Пораснав сред пејзаж
каде живи огради и сувосидици
ги шараа полињата како шевови
каде минатото

беше рунски јазик
зашиен, обоен и вткаен
во пророчките ридови.

Времето слегнува како здиплено платно
во овие долини
се фаќа себеси на дело
додека се свива наназад.

Пораснав гледајќи го минатото
Како ја тегли сета тежост на иднината
по линеарната нишка на каналот.

Training Run

for Ashley Loveridge

Linear. Beyond lines. Path swallowed
by the mare's tail flick of cow parsley.
Your feet pound out the hollowed
laughter of this discarded canal. A sparse lee

in the woods jolts you awake,
out of the hammered dream of the run;
it writhes with the scent of rain, aches
under a blanket of wild garlic, sun.

You have bitten, sharp as an arrow,
into the low heat of the dusk,
the deep focus, the valley's marrow.

The world is a husk

until you run it, until you find your way
over nettle creep, cow dung, hard-trodden clay.

Тренинг за трка

за Емили Лавриц

Линиски. Вонлиниите. Патека проголтана
од красница како замав на опашка на кобила.
Твоите стапала ечат со шупливата
смеа на овој запуштен канал. Редок заклон

во шумата како шок те свести,
те буди од механичкиот сон на трчањето;
се грчи од мирисот на дожд, јачи
под простирка од див лук, сонце.

Ти си загризал, остро како стрела,
во врелата патека на самракот,
во длабок фокус, во сржта на долината.

Светот е лушпа

сè додека не го истрчаш, сè додека не го најдеш
својот пат
низ скриени коприви, кравји лепешки, тврда
разгазена глина.

Returning to Frankfurt

Mid-morning's landlocked heat
claws over new stone dressed to look ancient.
Rises above banks and museums
palpable as steam until the city

shivers into a state of imbalance.
A tipping point between this exact
moment of perception and all those
yesterdays we came here to discover.

My father moves through a clenched
box of sunlight caught between trees
radiant in his sweat-dishevelled suit.
His smile is child-like, a little lost

in the streets of a home he can't remember,
has extrapolated from anecdote, song,
discussion as it was mourned over decades;
locked into the long passages of childhood,

wound tight as myth. The city's a deep
bruise of longing, its foundations persistent
almost as the ceremonies, sacraments and family
tunes carried across Europe, over centuries.

Hineni. Here we are. Eighty years since he left
nestled in his mother's arms aged two
and though we walk past cemetery walls
scarred with familiar names, grief slips away

in the heat-baffled grandeur of a city remade
to celebrate that which was lost amongst
all that has been regained, renewed. He sings
as the river Main sings, a soft breath under bridges,

Враќање во Франкфурт

Сред утрина, копнената топлина
се изјазува врз новиот камен стокмен ѓомити древен.
Се издига над банките и музеите
опиплива како пареа сè дур градот

не се стресе до нерамнотежа.
Пресвртна точка меѓу точно овој
момент на перцепција и сите тие
минати дни што дојдовме овде да ги откриеме.

Татко ми се движи низ тесна
коцка сончева светлина фатена меѓу дрвјата
блеска во костумот облеано од пот.
Има детинеста насмевка, троа изгубен

низ улиците на домот на кој не може да се сети,
кој е екстрахиран од анегдоти, песни,
разговори, оти беше оплакуван со децении;
затворен во долгите пасуси на детството,

стегнат цврсто како мит. Градот е длабока
модринка од копнеж, темелите му се постојани
речиси како церемониите, тајните и семејните
мелодии пренесени низ Европа, низ вековите.

Hineni. Еве сме. Осумдесет години од кога замина
вгнезден во пазувите на мајка си на само две години,
и иако чекориме покрај сидовите на гробиштата
полни со лузни од познати имиња, тагата се измолкнува

во збунувачката врелина и величественост на градот
преправен
да го прослави она што беше изгубено меѓу
сè што беше повратено, обновено. Тој пее
како што реката Мајна пее, тивок здив под мостовите,

round street corners, past Turkish falafel stalls.
Ancestor tunes guide us through city sweat
to the museum where their memories reside.
And the city bids us welcome, welcome.

околу кривините на улиците, крај турските тезги
со фалафел.
Мелодиите на предците нè водат низ градската пот
до музејот каде што престојуваат нивните спомени.
А градот ни посакува добредојде, добредојде.

Orpheus in the Download Underworld

We make our disappearances day by day,
absence speaking for absence
through a waxed veil of leaf and seed-pod.
Territories are marked with a wing beat,
the bounds of tenderness negotiated in magpie semaphore
as we are subsumed by books,
magazines, downloads, DVDs,
gewgaws, gizmos, all those pretty
fig leaves bought to cover shame.

The house is hollow,
an echoing cave of certainties lost,
where Persephone picks pomegranate seeds
that catch in her teeth, spits them out and curses.
Cats howl around her like furies
after mice, scraps of paper,
the dust born of silence,
screwed into fists of guilt.
The goddess cries for us to stay indoors.

There is majesty in certainty if you can stomach it
but I prefer the random melt of stars,
waiting in the darkness for trees to bud,
listening for the metallic scrape of growth
as foxes slice the winter with their tongues
and owls stamp prints of mice on frosty turf.
I am walking the path away from home,
a love song balled foetal in my hand.
Follow me. I'll not look back.

Орфеј во подземниот интернет свет

Ние исчезнуваме од ден за ден,
отсуството зборува за отсуство
преку восочен превез од лист и мешунка.
Териториите се означуваат со замав на крилата,
за границите на нежноста се дрдори како страчка
додека сме преплавени со книги,
списанија, преземања, ДВД-ја,
тинтири-минтири, гаџети, сите тие убави
смоквини листови купени за да се покрие срамот.

Куката е шуплива,
пештера која ечи од изгубените извесности,
каде Персефона ги чепка семките од калинка
што ѝ се заглавиле меѓу забите, ги плука и пцуе.
Околу неа, мачки завиваат како фурии
во лов на глувци, парчиња хартија,
прашината родена од тишината,
стегнати во тупаници на вина.
Божицата крека да останеме внатре.

Има нешто величествено во сигурноста ако можеш
да ја свариш
но јас го претпочитам случајното претопување на свездите,
чекањето во мракот дрвјата да расцутат,
слушањето на металното свечење на растот
додека лисиците ја сечат зимата со јазиците,
а бувовите удираат печати од глувци на замрзнатата почва.
Чекорам по патеката подалеку оддома,
љубовна песна фетално склупчена во мојата дланка.
Следи ме. Нема да гледам наназад.

Inner City Duende

Now she is clockwork in the bus lanes,
a bottled-up tock of sorrow.
All her straight lines are strung
through a maze of stuttering street lamps.

A slow build in the beer barrels
to this, the banshee hour
 louder than trains
the rhythms of her misery

running on iron rods down
into the hot bright
hells of Angel, Euston,
Camden Town.

The city swallows her,
binds her in Tarmac,
trails pleasures behind her;
a constellation of fractured glass.

She weeps mascara.
Her eyes are ideograms, untranslatable,
as she slashes the brambling
arms of friends away.

And then she is dancing
to the dark sounds of her sorrow,
the city's breath rising through her
as she ripples, divided, multiplied,

like a water-bound moon slipping
through shop windows,
as street neon carves her tears
into the lights of cars.

Дуенде од центарот

Сега чекори како навиеен часовник по автобуските ленти,
Затегната стрелка која отчукува тага.
Сите прави линии ѝ се нанижани
низ лавиринтот од пелтечливи улични светилки.

Бавно загревање во темните пивници
за ова, часот на вештерките
погласен од возовите
ритамот на нејзиниот чемер

се тркала по железни шини надолу
кон жешките зажарени
пеколи на Ејнцел, Јустон,
Камден Таун.

Градот ја голта,
ја врзува за асфалтот,
остава трага на задоволствата зад неа;
сосвездие од скршено стакло.

Таа плаче маскара.
Очите ѝ се идеограми, непреводливи,
додека ги кастри бодликавите
раце на пријателите.

И потоа танцува
на мрачните звуци на нејзината тага,
здивот на градот се крева во неа
а, таа се бранува, дели, множи,

како месечина на патот кон водата,
се лизга низ излозите,
додека уличните неонки ѝ ги резбаат солзите
во светлата на автомобилите.

An Early History of Money

In the long days before money,
we traded need for need,
the song of want
bound to our tongues
with subtle harmonies.

*Have this, if it will serve you.
Make fire / axes / dig your stone.
A measure of food?*

*Yes, and shelter.
Two nights at least
before we travel on.*

Then came bronze.
From alchemy, commodity
scoured from the deep earth.
Pretty grave goods,
godheads, weapons,
decorations for the hearth,
for structures that settle
into homes. New forms
rose from its smelting.
Bronze travelled, mixed
till all trace of its origin was lost.

Iron next. Found everywhere.
A weaker weapon but an easy trade.
Kept in sword-length strips,
metal cut to the required size
for weights of grain.
Worth divisible, of use
to all people. Unlike coins.
Gold and silver was for chieftains,
ritually exchanged for passage
across land, through markets.
A border stamped with a king's face.

Рана историја на парите

Во долгите денови пред парите,
тргувавме потреба за потреба,
песната на желбата
врзана за нашите јазичи
со суптилни хармонии.

Имај го ова, ако ти служи.

Запали оган / направи секири / ископај камен.

Троа храна?

Да, и засолниште.

Најмалку две ноќи

пред да го фатиме патот.

Потоа дојде бронзата.

Од алхемија, стока

изрината длабоко од земјата.

Убави гробни предмети,

богови, оружје,

украси за огништето,

за структури што прераснаа

во домови. Нови форми

се издигнаа од неговото леење.

Бронзата патуваше, се мешаше

додека не ѝ се изгуби сета трага на потеклото.

Железото беше следно. Присутно насекаде.

Послабо оружје, но полесно за тргување.

Се чуваше во ленти со должина на меч,

метал сосечен до мера потребна

за тегови за жито.

Вредно да се дели, корисно

за сите луѓе. За разлика од монетите.

Златото и среброт беа за поглаварите,

ритуално разменети за премин

преку земји, преку пазари.

Граница запечатена со ликот на кралот.

There's a Music

Listen. There's a music in your head
that is not some half-remembered bar
of radio confection. No ear-worm, this.
No broadcast soaked up by the soft
core of childhood. It sits among synapses
as a code of scars, a Morse-mapped monument.
This music is made from the friction of living:
birdsong; the passage of light at a certain
time of day; the first touch of another's skin;
that moment when everything seemed exact.
Built upon pain and plenty, this concentrated
sound is everything you know and understand
tuned up to ecstasy. Written and unwritten
in the key of hope. Yet it is not complete.
Now, having listened, you must sing a tender
approximation of the tune (as sweetly as you can)
until all the people who have helped it build
are drawn to you. And then you must dance.

Има музика

Слушај. Има музика во твојата глава
што не е само некој полузапаметен рефрен
на радио – бонбонче. Ниту е заразна песна.
Не е емисија впиена во мекото
јдро на детството. Вгнездена меѓу синапсите
како код од лузни, споменик мапиран од Морзе.
Ова е музика создадена од фрикцијата на живеењето:
појот на птиците; минлив зрак светлина во одреден
дел од денот; првиот допир на нечија друга кожа;
тој момент кога се чинеше сè точно.
Изграден врз болка и изобилство, овој концентриран
звук е сè што знаеш и разбираш
наштимано до екстаза. Напишано и напишано
во тоналитетот на надежта. А пак не е завршена.
Сега, откако ја слушна, мора да ја запееш тивко
и што поприближно мелодијата (колку понежно можеш)
сè додека сите луѓе кои помогнаа да се извиши
не бидат привлечени кон тебе. И тогаш мора да заиграш.

The Soil Never Sleeps

The soil never sleeps.
In its voids, gas and waters gather,
waiting for thirsty roots to crawl
down motorway tunnels dug by worms.
For the spade. The plough.
The massage-press of hooves.
For the rain to run through its seams
and seeds to push up to the light.

The soil never sleeps.
It banks lives
in its soufflé stomach,
connects them to everything.
Even the dirt beneath fingernails,
the dirt caught in a mole's coat, sings
with a million microbes to the gram
of connections, growth.

The soil never sleeps.
Never slips into ideology or nostalgia.
It is place and purpose,
the perfection of decay.
A story that shifts
from mouth to mouth.
A crucible for rebirth.
A rooftop on another world.

Почвата никогаш не спие

Почвата никогаш не спие.

Во празнините ѝ се собираат гасови и води,
чекаат жедни корени да доползат
низ тунелите под автопатот ископани од црви.
Ја чека лопатата. Плугот.

Масажата на копитата.

Дождот да помине низ нејзините шевови
и семињата да се пробијат до светлоста.

Почвата никогаш не спие.

Таа депонира животи
во суфлето од стомак,
ги поврзува со сè и сешто.

Дури и нечистотијата под ноктите,
нечистотијата фатена во крзното на крт, пее
со милион микроби на грам
за врски, за раст.

Почвата никогаш не спие.

Никогаш не запаѓа во идеологија или носталгија.

Тоа е место и цел,
совршенството на распаѓањето.

Приказна која мине
од уста до уста.

Искушение за повторно раѓање.

Покрив на еден друг свет.

Love Poem Disguised as a Fairy Tale

after Madame D'Aulnoy's The Girl-Fish

In her eyes, the girl she was; the hard
unthinking rifle-shot of youth. They are urgent
as a cat's yowl in the dark rooms of home
where nothing matters but the way fish
lifts wet, unspeaking from the plate.

She is deer now, but for those eyes.
They dance through me, demanding to be spared.
Another life is on her.

She whispers from the soft purse
of her deer's mouth that she still has much to do.
I love her and I always have. I never saw her until now.
I will return to my palace of books
hungry though I cannot eat for thinking of her

as she runs through the bright wood, a spare
change of terror jangling in her girl's eyes,
crab apples crunching like years beneath her feet.

My hunt is over. All I can do is wait
for the changes to cease, for the drifting powers
that drive her to other skins to calm
their churning, for her to find me again
with her girl's eyes and hope

that the woman she's becoming under feather,
hide and scale can see beyond the way
I've learned in her absence to stiffen, like a startled deer.

Љубовна песна маскирана како бајка

Според 'Девојката-риба' на Мадам Д'Ауно

Во нејзините очи, девојката која беше; остриот
непромислен истрел на младоста. Тие се остри
како мачкин рев во темните одаи на домот
каде само е важно начинот на кој рибите
се креваат влажно, немо од чинијата.

Сега е елен, само да не беа тие очи.
Тие танцуваат низ мене, бараат да бидат поштедени.
Друг живот е во неа.

Таа шепоти низ кадифеното паричниче
на еленската уста дека уште многу има да направи.
Ја љубам, отсекогаш сум ја љубел. Не ја видов досега.
Ќе се вратам во мојата палата од книги
гладен иако да јадам не можам од мисла за неа

додека трча низ светлата шума, ужасот
како ситни парички свечка во моминските очи,
ги толчи под нозете дивите јаболка како годините.

Мојот лов заврши. Сè што можам е да чекам
да престанат промените, да се смири
вителот на силите што ја носат под други кожи,
да ме најде повторно
со очите на девојче и со надеж

дека жената која расте под пердувот,
кожата и крлушките може да проспе под тоа
што го научив, кога ја нема, да се вкочанам како
преплашен елен.

Lost to the Body

A tide curls through us,
salts our tongues with words,
the urgency of their unknotting.

There's a pornographic opera
nightingales sing locked
in the wine cupboard.

The hushed laughter of women
gives us the library. The river is ours
their absence tells us,

its water delicate
as gorse flowers. The farmyard's
silvering. Trees in shock of leaf.

A week lost to the body,
seed moon a hobby lantern
guiding us seaward

as we sow new names for spring.

Изгубени за телото

Низ нас навива плима,
ни го соли јазикот со зборови,
со итноста да се разврзат.

Ечи порнографска опера
славеи пеат заклучени
во орманот за вино.

Притаената смеа на жените
ни ја дава библиотеката. Реката е наша
нивното отсуство ни кажува,

нејзината вода е деликатна
како цветови од боровинка. Дворот на фармата
се сребрее. Дрвјата наврапито разлистени.

Една недела изгубена за телото,
растечката месечина е висечки фенер
кој нè води кон морето

додека сееме нови имиња за пролетта.

Commemoration Hour

A moth-cupped flame sputters
out of silence in my kitchen, draws insects
whining through the window's crack.

They sing like distant bi-planes,
dogfight-dancing at the edge of sight.

I watch red wax spill
over the candle's battered lip
and think of family, long dead,

the quiet men on unquiet fronts
who let the rituals of their religion

slide away, buoyed up
on propaganda, desperation, hunger,
as they wrote loving letters in the dark

succoured only by a single flame,
by the guttering distances of home.

Oh, how they dreamed of family,
gave thanks to G-d for the minuscule mercies
of the weekly post (when it got through)

but even the gentlest man will break inside
when bombs and snipers dictate their diet,

when all the animals of hell
come crawling out from under mud
on sinews of metal clasping at the bone.

Часот на комеморација

Пламенот обрабен со молци чрчори
од тишина на мојата кујна, привлекува инсекти
кои цимолат низ пукнатината на прозорецот.

Тие пеат како далечни двокрилци,
замаени во борбен танц на работ од погледот.

Гледам како црвен восок се прелева
преку измачената усна на свеќата
и помислувам на семејството, одамна мртви,

тивките луѓе на бучните фронтови
кои дозволија ритуалите на нивната религија

да им се измолкнат, поткрепени
од пропаганда, очај, глад,
додека пишуваа љубовни писма во мракот

припомогнати само од едно пламенче,
од скрбната оддалеченост на домот.

Ох, како сонуваа за семејството,
благодарејќи му на Бога за малите милости
од неделната пошта (кога ќе поминеше)

но и најкроткиот човек ќе се скрши внатре
кога бомбите и снајперистите му ја диктираат исхраната,

кога сите животни од пеколот
излегуваат ползејќи од под калта
на метални жили зачипчени за коска.

*

What precisely did they die for,
or limp home wounded with?
My grandfather never said, sitting in silence,
with his memories, in the garden of his weekend home
until he was forced to cross Germany's borders
and escape into England two decades on.

Great Uncle Martin could not say.
Splintered in 1915 by enemy fire, only his letters remain
regaling his dearest sister Röschen
with brotherly bravado, detailing requests
for the essentials: paper, food and pens;
whatever news might make it through the lines from home.

✱

За што точно загинаа,
за што ранети и куци се враќаа дома?
Дедо ми никогаш не кажа, само седеше молкум,
со своите спомени, во градината на викендицата
сè додека, по две децении, не беше присилен
да ги премине границите на Германија
и да избега во Англија.

Ни брат му Мартин не можеше да каже.
Распарчен во 1915 од непријателски оган,
само писмата му останаа
каде својата најдрага сестра Роза ја опсипува
со братско бравато, со детални описи
за најважните потрепштини: хартија, храна и пенкала;
за какви било новости што би можеле да се пробијат
оддома.

*

,
The candle's spitting out its last
one hundred years on
but still the news is limited and grim.

The insect whine of war continues.
Tanks rumble through my kitchen
whenever the fridge fires up.

Commemoration wears an ugly, celebratory mask.
Its eyeholes stare us down like guns
and from its mouth a fine gas seeps.

'Gas! Quick, boys.' An ecstasy of fumbling
in the press for ways to not quite say
"We won, we won, we won!"

But we won nothing. The war continues
in fragments, though no one is yet
crazed enough to join the dots,

and all I can see in this quiet hour
is red wax stiffening on the candle
into the faces of all the people that I love.

✱

Свеќата го искашлува последниот здив
сто години подоцна
а, вестите сè уште се скудни и мрачни.

Војниот лелек на инсектите продолжува.
Тенкови татнеат низ мојата кујна
секогаш кога ќе се запали фрижидерот.

Комеморацијата носи грда, славеничка маска.
Нејзините очни дупки зјапаат кон нас како пушки
а од устата ѝ истекува фин гас.

„Гас! Брзо, момци.’ Печатот се препелка
во екстаза да најде начин да не се каже сосем
„Победивме, победивме, победивме!

Но, во ништо не победивме. Војната продолжува
во фрагменти, иако сè уште никој не е
доволно луд да ги спои точките,

и сè што можам да видам во овој тивок час
е како црвениот восок се стврдува на свеќата
врз лицата на сите луѓе што ги сакам.

Adam Horovitz is a British poet, performer and editor. He has released three collections of poetry, *Turning* (Headland, 2011), *The Soil Never Sleeps* (Palewell 2018) and *Love and Other Fairy Tales* (Indigo Dreams, 2021), a memoir, *A Thousand Laurie Lees* (History Press, 2014) and a CD of poetry and music, *Little Metropolis* (2015). He has also co-presented *The Thunder Mutters*, a podcast celebrating the poetry and music of John Clare, and appeared on an album of poetry and music by Cerys Matthews, *We Come From the Sun* (Decca, 2021).

Адам Хоровиц е британски поет, изведувач и уредник. Тој има објавено три збирки поезија: *Вртење* (Хедланд, 2011), *Почвата никогаш не спие* (Палвел, 2018) и *Љубов и други бајки* (Индиго дримс, 2021); мемоари, *Илјада Лори Ли* (Хистори прес, 2014), како и цеде со поезија и со музика под наслов *Мал Метрополис* (2015). Тој, исто така, бил копрезентер на *Илјада мрморења*, поткаст што ги слави поезијата и музиката на Џон Клер, а се појавува и на албумот за поезија и музика од Серис Мејтус со наслов *Доаѓаме од сонцето* (Дека, 2021).

CIP - Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека “Св. Климент Охридски”, Скопје

821.111-1

ADAM Horovitz / translation from English into Macedonian Milan
Damjanovski = Адам Хоровиц / препев од англиски на македонски јазик
Милан Дамјановски. - Struga : Struga poetry evenings = Струга : Струшки
вечери на поезијата, 2023. - 35, [2] стр. : слика на авторот ; 22 см

Песни на англ. јазик со напореден препев на мак. јазик. - Biography ;
Биографија: стр.34-35

ISBN 978-608-250-088-1

1. Horovitz, Adam [автор]

COBISS.MK-ID 61260805

Министерство за култура на
Република Северна Македонија

U.S. Embassy Skopje

British Embassy
Skopje

ukaid
from the British people

VERSOPOLIS

With the support of
the Creative Europe Programme
of the European Union

vivre
les
cultures

> Kennedy
Technology

